

Ötéves kora óta politikusnak készült

Beszélgetés Gyekiczki Mártonnal

Gyekiczki Márton a legutóbbi önkormányzati választások idején töltötte be a tizennyolcadik évét, s így ő ma a legfiatalabb önkormányzati képviselő (a Szövetség Érdért frakciójának önkormányzati képviselője). Ötéves kora óta politikusnak készül. Édesapja Gyekiczki András volt, a 2020-ban, 63 évesen elhunyt szociológus, jogász, a demokratikus ellenzék fontos tagja. Édesanyja, Volosin Hédi ugyancsak szociológus, a Bibó Társaság hajdani titkára.

– *Kiskorod óta ismerlek és tudom, hogy szinte amióta megtanultál beszélni, rendkívüli érdeklődéssel figyelted a politikai világot, amelyhez a szüleidén keresztül gyakran közel kerültél. Most, hogy közvetlenül érettségi után, egyetemi tanulmányaid mellett magad is politikusként kezdted dolgozni, milyennek látod ezt az életet? Azt nyújtja, amiben reménykedtél?*

– A munkámat az első perctől kezdve nagyon élvezem. Eleve feltétel volt számomra, hogy ne egy irodában kelljen minden áldott nap reggel nyolctól délután négyig 21-22 fokra állított klímában, az Office 360 programján nyüstölnöm a számítógépet, majd a rövid kávészünetekben kibeszélni a kollégákat. Ebben biztosan nem lennék elég jó. Amit igazán élvezek, hogy emberekkel kell foglalkoznom, és az idő legnagyobb részét

velük kell töltenem. Hiszen önkormányzati képviselőként ez a legfőbb dolgom, és erre vágytam, amikor képviselőségre adtam a fejem.

– *Vissza tudod-e keresni, hogy hol kezdődött a politika, illetve a közélet iránti érdeklődésed? Mire emlékszel vissza a gyerekkorodból?*

– Van egy kép a fejemben, amikor Demszky Gábor március 15-én mondja a beszédét a Március 15. téren, nagy a hangzavar, aztán megdobálják tojással. Édesapám mellett állva közvetlen közelről láttam. Ez az emlék beégett az agyamba, pedig akkor maximum három-négy éves lehettem.

– *Ez a látvány megrázott?*

– Azt hiszem, annyira nem rázott meg, sőt nagyon élveztem, hogy a papámmal beülhettünk egy rendőrautóba, és azzal mehettünk át a városon.

– *Miért ültetek rendőrautóba?*

– Lehet, hogy nem is rendőrautó volt, inkább a kormányőrök szirénázó autója, amivel Demszkyt ki kellett menteni onnan, és mivel apám a főpolgármester kabinetfőnöke volt, ő is el kellett hogy kísérje, engem pedig nem hagyhattak ott egyedül. Nagyon izgalmas heccnek gondoltam. Szóval ez a legrégebbi ilyen élményem. És mivel édesapám Kuncze Gábornak, majd Demszky Gábornak is a kabinet-

főnöke volt, s addig is egész életében a politikában tevékenykedett, egészen közletről figyelhettem mindezt.

– *Ilyen helyzetekben nem féltetted apukádat?*

– Nem hiszem, hogy ilyen gondolatok támadtak volna bennem. Édesapámat mindig nagyon bátor embernek láttam, aki soha nem félt semmitől, aki minden helyzetben meg tudja védeni magát, sőt másokat is, és persze én is olyan akartam lenni. Aztán szépen lassan megértettem, hogy pontosan mivel foglalkozik, kik a politikai társai, az ellenfelei és miért kell küzdenie.

– *Jól tudom, hogy fiatal korában jó viszonyban volt Kóvér Lászlóval, merthogy mindketten pápaiak voltak?*

– Apám Kóvérrel való viszonya számomra örök rejtély marad. Fiatalkorukban a legjobb barátok voltak, talán együtt is jártak gimnáziumba, és együtt szolgáltak a katonaságnál. Egymás fölötti priccsen aludtak. Ezek nagyon szoros szálak lehettek. De túl sokat nem mesélt erről, csak azt tudtam, hogy a kilencvenes évek óta már egyáltalán nem beszéltek egymással.

– *Kérdezted valaha erről?*

– Kérdeztem, de nem szeretett róla beszélni. Annyit azért lassan megtudtam, hogy nagyon nehezen tudta feldolgozni, amit Kóvér tett, vagy amivé lett. Igazából az utolsó napjáig, az utolsó másodpercéig azt várta, hogy Kóvér felhívja, és legalább megkérdezi, hogy van. Nem értette, nem tudta felfogni, hogy abból az emberből, akivel fiatalkorukban ugyanúgy gondolkodtak, egymás bajtársai vol-

tak, együtt indultak a politikai pályán, ennek a rendszernek az egyik legdurvább kizsákmányolója, a rombolás egyik oszlopa lett. Élete legvégéig bántotta ez.

– *Mikor eszméltél rá, hogy a politika nagyon fontos szerepet játszik a családokban?*

– Azt hiszem, észre sem vettem, annyira természetesen jelen volt a politika a mindennapjainkban, hogy óhatatlanul „megfertőzte” az életemet. Anyukám szerint amikor megtanultam beszélni, a harmadik szavam egy ismert politikus neve volt. Amire valószínűleg az a magyarázat, hogy nálunk állandóan szólt a Klubrádió, és azokban az időkben a leggyakrabban elhangzó név Gyurcsány Ferenc neve volt. Így aztán hamar megtanultam kiejteni, hogy *gyurcsány*. Persze biztosan az is közrejátszott, hogy a családi beszélgetések témája nálunk nem olyasmi volt, mint az átlag családokban, hogy mi lesz az ebéd, mennyibe kerül ez vagy az, inkább az aktuálpolitika itatta át a szüleim mindennapjait, így óhatatlanul én is ezt hallottam nap mint nap. A szüleimnek erős politikai elköteleződésük volt, a munkájuk szorosan kötődött a politikához, úgyhogy ez rám is átragadt.

– *Nem volt unalmas számodra, amiről otthon beszélgettek?*

– Annyira nem, hogy hatéves koromtól már én is aktív vitapartner voltam ezeken a beszélgetéseken. Véleményem volt, el is mondhattam, komolyan meghallgattak, szóval igazán korán kezdtem ilyesmiken gondolkodni. Egyszer még Kuncze Gáborral is vitáztam. Pontosán emlékszem rá, nyolc-kilenc éves lehettem.

– *Miben nem értettél egyet Kuncze Gáborral?*

– Úgy rémlik, hogy az általános szavazójogról volt szó, és a végén Kuncze azt mondta, hogy tulajdonképpen igaza van a kölyöknek. Máig nagyon hálás vagyok, hogy ezek az emberek meghallgatták a véleményemet, mintha én is felnőtt lennék. Erre persze büszke voltam.

– *Úgyhogy hatéves korod körül már úgy gondoltad, érett fiúként látod a világot, van véleményed, sőt olyan, amivel érdemes odaállni a felnőttek elé, és vitát kezdeményezni?*

– Igen, ezt a világ legtermészetesebb dolgának találtam.

– *A szüleid is jó néven vették tőled? Néha nem teremtettek le, hogy azért Marcika, egy kicsit állj hátrébb?*

– Az az igazság, hogy a mi családunk a legszabadelvűbbek közé tartozik, amelyben nem nagyon működött a hagyományos hierarchia. Arra gondolok, hogy más családokban általában elvárják, hogy a gyerekek felnézzenek a szülőkre, elfogadják a véleményüket, ne is vitatkozzanak velük. Nálunk ez egyáltalán nem így volt. És én egyetlen pillanatig nem éreztem, hogy nekik bajuk lett volna azzal, hogy én elmondom a véleményem, sőt, inkább bátorítottak. Mára ott kötöttünk ki, hogy a legfiatalabb választott képviselő vagyok az országban jelen pillanatban. Úgyhogy ezek szerint lehet, hogy igazuk volt.

– *A kamaszkorodból mire emlékszel, mik voltak a legfontosabb élményeid?*

– Gyerekként az ember legfontosabb élménye egyértelműen az iskola.

– *Hova jártál? Milyenek voltak az iskolaéveid?*

– Nagyon kalandos az iskolai történetem. Az alsó osztályt Törökbálinton kezdtem. Akkoriban Érden laktunk, és a szüleim a törökbálinti általános iskolát tartották a legjobbnak a környéken. Nagyon jó alsós tanító néni volt, aki sajnos harmadikos koromban elment szülni. Jött volna helyette egy új tanár néni, aki már nem volt olyan jó fej, sőt, egyáltalán nem, s így a szüleim úgy gondolták, jobb, ha átíratnak egy másik iskolába. A döntés a Radnótira esett, és máig minden tiszteletem az édesapámé, aki Érdről naponta elvitt Zuglóba, és értem is jött. Egy óra oda és egy óra vissza. Sajnos nyolcadikos koromra az derült ki, hogy nem jól viselem azt a nagyon kemény hajtást, ami a Radnótit jellemezte. Lehet, hogy a versenystálló típusú iskolák hasznosak a nagyon zseniális és szorgalmas gyerekeknek, én nem tartoztam közéjük. De nem csak én nem, voltak még osztálytársaim, akik a pszichiátrián kötöttek ki, mert nem bírták a nyomást, a stresszt.

– *Akkora volt a követelés?*

– Elmondhatatlanul sokat és nehezeket követeltek, és aki nem bírta az iramot, az súlyosan lemaradt, meg is szégyenítették. Úgyhogy végül átkerültem a Kürt magángimnáziumba, ahol viszont elképesztően jól éreztem magam. Az egy szabad elvű oktatási intézmény, az összes tanár igazán jó fej volt, kedvesek és lazák, nem kellett például magázódnunk velük, ettől sokkal természetesebb volt a kommunikáció, és ez felszabadítja az embert. Aztán egyáltalán nem a poroszos hierarchiára épült a rendszer, hogy a tanár szent, és csak

neki lehet igaza. És ami még nagyon jó volt, hogy fantasztikusan jól megtanítottak angolul. Szóval jó döntés volt, hogy odavittek a szüleim.

– *Meddig és mennyire maradtál gyerek? Mert amennyire én visszaemlékszem rád, úgy rémlik, hogy egy nagyon felnőttes kislány voltál, talán – ha nem sértlek meg – egy kicsit koravén. Mennyire okozott ez neked és a szüleidnek feszültséget vagy problémát?*

– Hát ezt majd a pszichológusommal egyszer kibeszéljük jobban. Nekem lett volna egy húgom, aki a szülés után meghalt, így tulajdonképpen egykeként éltem, így nem tudom, hogy milyen az, amikor a gyerekek otthon együtt játszanak. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem viselkedtem volna úgy, mint egy igazi kislány. Anyám szerint nagyon szeleburdi gyerek voltam, sokat hülyéskedtem, bolondoztam, de közben megvolt ez a komoly énem is, aki oda mert állni Kuncze Gáborral vitatkozni hatévesen. Azt hiszem, azt tanultam meg egészen kis gyerekként, hogy mindenkit meg tudok szólítani, mindenkivel tudok beszélni majdnem bármiről.

– *Akkor is, ha mást gondolsz, mint amit te gondolsz mondjuk a politikáról?*

– Akkor sincs gond. Beszélgetünk a futballról.

– *Politikáról nem tudsz olyannal beszélgetni, aki nem ért egyet veled?*

– Ószintén szólva nem szeretek politikáról beszélni, pláne olyannal, akivel nem értek egyet. De a barátaimmal sem szívesen beszélgetek politikai kérdésekről, mert napköz-

ben annyira körülvesz ez a téma, hogy ha nem dolgozom, akkor inkább mással foglalkozom. De nehogy félreérts, engem nagyon érdekel a politika, nagyon szeretek politikával foglalkozni, olykor a barátnóm rám is szól, hogy most már azért jó lenne, hogyha nem csak a Partizánt néznénk, más is érdekelhetne.

– *A szüleid meg voltak elégedve azokkal, hogy téged ennyire erősen foglalkoztat a politika?*

– Szerintem büszkék voltak, mert egy picit magukat láthatták bennem. És az is jó volt otthon, hogy volt egy közös témánk. Sokat beszélgettünk politikáról. Szinte folyamatosan. Édesapámról onnan tudtam, hogy éppen hol közlekedik a házban, hogy hol szól a Klubrádió. Mindig vitte magával. Tulajdonképpen a politika 0–24-ben benne volt az életünkben.

– *Volt olyan téma, amiben nem értettetek egyet?*

– Például édesapám számára az Együtt szimpatikus kezdeményezésnek tűnt. Juhász Péteréket nagyon bírta. Én meg nem voltam híve ennek a bandának. Engem Gyurcsányék sokkal jobban meg tudtak győzni.

– *Olyannyira, hogy szoros viszonyba, jó kapcsolatba kerültél Gyurcsány Ferencsel, aki erre nagyon büszke, és hivatkozik is rá különböző helyeken. Pedig – gondolom – őt ma már nem ugyanolyannak látod, mint akiért gyerekkorodban rajongtál!*

– A kapcsolatom Ferivel...

– *Így mondod, hogy Ferivel?*

– Nekem Feri volt, és az is maradt. Ez a kapcsolat eléggé szürreális. Kisgyerekkoromtól felnéztem rá. Persze

akkor nem sokszor találkozhattam vele, de amikor édesapám meghalt, eljött a temetésére. A temetés után pedig – biztosan látta, mennyire megviselt bennünket apám halála – odajött, és azt mondta, levisz engem Kötcsére, mert ott jobban fogom érezni magam. Legalább egy hétig náluk leszek. Abból a hétből aztán másfél hónap lett. Négyesben voltunk, Feri, Klára és a kis Marci, a legkisebb gyerekük. Apám halála után Gyurcsány apafiguraként lépett be az életembe. Erre akkor nagyon nagy szükségem volt. Apám halála rettenetesen megviselt, a mai napig elképesztően hiányzik, de Gyurcsányék gondoskodása miatt nem éreztem úgy, hogy nem bírom elviselni az akkori életemet. Akármilyen politikus volt, vagy lett később, az biztos, hogy nem lehet elfelejteni neki mindazt, amit akkor értem tett. Egyébként remek embernek tartom, és nagyon rossz azt látnom, hogy miket mondanak róla, milyennek látják. Szerintem nagy dráma, ami vele és körülötte lezajlott, és én tényleg most is úgy gondolom, hogyha az eredeti elképzelései megvalósulhattak volna, ez az ország sokkal jobb lenne. Máig úgy hiszem, hogy minden rossz lépése ellenére sokkal jobban tudná vezetni ezt az országot, mint azok, akik most vezetik.

– *Nem beszéltél vele erről? Mert sokak szerint a hibáit nem látja be, a kritikát nem tudja elfogadni.*

– Az enyémet elfogadja, szerencsére. Ha valamiben nem értünk egyet, akkor azt megbeszéljük. És meg is hallgat, ha megmondom, hogy valami nem tetszik. Annak kimondottan örült, hogy képviselőjelölt lettem, erről előtte beszélgettünk.

– *Melyik volt az a pillanat, amikor eldöntötted, hogy beszállysz a politikába? Nem voltak más elképzeléseid?*

– Sokáig a Színművészeti Egyetemre szerettem volna járni. De épp az érettségi évében történt a teljes összeomlás a Színművészetin. És azt biztosan tudtam, hogy nem szeretnék a Vidnyánszky-féle felsőfokú intézményben tanulni.

– *Más színházi képzés nem jöhetett szóba? Hiszen az országban azért vannak még színházi pályára felkészítő iskolák!*

– Prózai színházi színésznek képzeltem el magam, eléggé buta módon, hiszen a beszédhibámmal és a botrányos énekhangommal ez elég vicces lett volna. De az hajtott korábban, hogy imádtam színházba járni, szinte a szenvedélyemmé vált középiskolás koromban, és úgy éreztem, hogy akármilyen vagyok is, nekem ott a helyem. Jártam is színjátszó körökbe, élveztem a színészkedést, de aztán tök véletlenül beléptem a DEL-be (*a DK ifjúsági szervezete*). Az egyik szervező ugyanis elhívott a nyári egyetemükre, ahol nagyon sok jó fejjel összebarátkoztam. A legtöbben négy-öt évvel idősebbek voltak nálam, és ügyesen rábeszéltek, hogy lépjek be közéjük. De egyáltalán nem bántam meg. Innen pedig egyenes út vezetett ahhoz, hogy gondolkodni kezdjek a képviselő-jelöltségen.

– *Ehhez azért olyanok is kellettnek, akik tudták és értették, hogy mit jelent a képviselőség, és akik téged erre alaposan föl tudtak készíteni. Ki segített?*

– Érden, ahol laktunk, Bósz Anett volt a jelölt az előválasztáson. Engem már ismert korábbról a szüleim ré-

vén. Egyszer anyukámmal és Anettel cukrászdába mentünk, nagyon kedves volt, megkedveltük egymást. Szerintem jó politikus volt, nagyon sajnálom, hogy az új választási periódusban már nem vállalt funkciót, visszavonult a politikától. Pedig szerintem intelligens, okos, remek nő. Szóval Bósz Anett mellett kezdtem el megtanulni a regionális politikát.

– *Tehát a Színművészeti nem jöhetett szóba, s ekkor azt tervezted, hogy mást fogsz tanulni. Ha jól tudom, jelenleg a munkád mellett egyetemre is jársz.*

– Persze, felvételiztem és fel is vettek az ELTE szociológia szakára, ahová most járok. És örülök, hogy a szüleim útján megyek tovább, hiszen mindketten elvégezték a szociológia szakot is. Ahogyan őket, engem is érdekelnek az emberek, a társadalom, a közösségek egymáshoz való viszonya. De sajnos egyelőre nem érzem igazán érdekesnek azt, amit az egyetemen hallgatunk. Néha unalmasak az órák. Azt, hogy a tanár kilencven percig áll a katedrán, és beszél és beszél, mi meg írunk, jegyzetelünk, de nincs beszélgetés, vita, közös gondolkodás, nem érzem igazi oktatásnak. Lehet, hogy azért, mert a gimnáziumomban ez nem így volt. Ott folyamatosan zajlott a párbeszéd a tanárok és a diákok között. Azt hittem, az egyetemen ez még inkább így lesz. De sajnos nem ezt láttam. Azt nem tagadom, hogy nagyon érdekes dolgokat tanulunk, csak azt hiszem, jobban megértenénk, ha vissza lehetne kérdezni.

– *Dehát a szociológia tanszéken az ember arra készül, hogy szociológus lesz, társadalomkutató. Politikusok*

kat más helyeken képeznek. Van például egy nagy közszolgálati egyetem Budapesten. Az nem merült fel, hogy oda menj, ahol effektíve politikusokat képeznek?

– Szerintem ha én netán a Nemzeti Közszolgálati Egyetemre jelentkeztem volna, ami fel sem merült, hiszen jól tudjuk, kik és hogyan működtetik, de mondjuk, ha ott tanultam volna, a sajtóban is sok helyen közzétett strasbourgi „akció” után egyáltalán nem hiszem, hogy még mindig egyetemista lehetnék. Egyébként egy jó politikusnak szerintem nagyon fontos, hogy tisztában legyen a társadalom összetételével, mozgásaival, az emberek viselkedési módjaival, szóval nem fog ártani, ha elvégzem a szociológia szakot.

– *Tehát azt már véglegesen eldöntötted, hogy a politikusi pályán maradsz hosszú távon is?*

– Az az igazság, hogy egy ideális világban nem lennék politikus, de mivel nem egy ideális világban élünk, úgy gondolom, hogy nekem van ezzel dogom. Azt is gondolom, hogy az én világnézetem, az én pártom sokkal jobb világot hozna el, ezért szeretnék még egy ideig a politikában maradni. Például nem indultam volna el Érden, ha nem szeretnék változásokat látni az érdi mindennapokban, az érdi közéletben.

– *Mivel sikerült meggyőznöd a választóidat, hogy a nagyon fiatal, tapasztalatlan, a politikát csak távolról ismerő jelöltre adják a szavazatukat?*

– Érden az úthálózat közismerten borzalmas állapotban van. A tömegközlekedés, ami szívügyem, ugyancsak rosszul működik. Ezek az

alapvető dolgokon nagyon szeretnék változtatni. És ezt fel is vázoltam a választóknak. Elmondtam, hogy mivel Érd tulajdonképpen alvó város, fel kéne ébreszteni Csipkerózsika-álmából. Az, hogy Érden, egy nyolcvanezres városban például nincs mozi, szerintem tarthatatlan. Én megértem, hogy aki moziba akar menni, felszáll a buszra vagy a vonatra, és tizenöt perc alatt bent van Kelenföldön. De közben az érdi emberek az az érzésük, hogy csak aludni járnak haza. Pedig ez egy tök jó hely, tele van gyönyörű kertekkel, erdőkkel, sok jó dolgot ki lehetne itt találni. Én nagyon szeretném, ha egy picit megváltozna ez a hely, ha Érd elkezdene Érd lenni, nem pedig csak egy alvó város a sok közül. Ezt csak az önkormányzat segítségével lehet elérni, és én ebben nagyon szeretnék részt venni. Szerintem ezt elég hitelesen mondtam el, és talán ezzel kellett fel a bizalmat magam iránt.

– Csak hát jól tudjuk, milyen sors jut a kerületi és helyi önkormányzatoknak, a kivéreztetés, a kiéheztetés tulajdonképpen kormányprogramnak tűnik jó ideje. Mennyire bízol abban, hogy így bármit meg lehet csinálni, vagy elérni?

– A kivéreztetés nagyon szeméti módszer. Érdet ez különösen sújtja. Tőlünk is elvették a gépjárműadót, ezt már nem a város kapja, ezzel szemben nekünk is fizetnünk kell a jó magas szolidaritási adót. Ezért aztán nem lehet Érden aszfaltozni, ami pedig sürgős lenne. És még jó néhány fontos feladatot kellene megoldani.

– Mint esélyes képviselő, bíztál abban, hogy bármit el tudsz érni a lehetetlen anyagi körülmények között?

– Azt jól tudtam, hogy az általam fontosnak tartott dolgok közül csak keveset lehet megvalósítani, de volt olyan elképzelésem, amit azóta már sikerült is elérnem, hogy legyen éjszakai buszjárat. Hogy az embereknek ne kelljen reggel a 7.35-ös buszon – mint egy konzervdobozban – nyomorogniuk. Azt is tudtam, hogy elég jó vagyok a nyomásgyakorlásban. Így hát sikerült másfél hónap alatt „kiverekednem” egy éjszakai járatot. Erre igazán büszke vagyok. És ifjúsági tanácsnok is lettem, tehát az ifjúsági ügyek is hozzám tartoznak. Most azon dolgozom, hogy az érdi diákok kapjanak ingyen tömegközlekedési bérletet.

– Van erre szerinted esély?

– Anyagilag meg lehet oldani kb. négymillió forintból. Ha egy nyolcvanezres városnak nincs ilyesmire havi négymilliója, az azért tényleg gáz. Szerencsére van esélyünk arra, hogy a polgármester, akit most megválasztottak, odaáll a kezdeményezés mellé. És van még néhány ilyen ötletem, azok még ennél is kisebb összeget kívánnának, de Érdet kellemesebb várossá tennék. Például nagyon szeretném, ha Érden létrejöhetnének az úgynevezett pop-up parkok, ahová csak későbbre terveznek valamit, de most üresen álló telkek. Oda le lehetne ülni, csak úgy beszélgetni, az időt eltölteni, pihenni. És ha majd valami másra kell a hely, akkor a park át tud költözni egy másik hasonló szabad telekre.

– Az imént némi büszkeséggel emlegetted a „strasbourgi akciódat”. Azt gondolom, emögött a kis botrányozás mögött talán az is szerepet játszott, hogy láthatóvá akartál válni a nyil-

vánosság számára. Ami egyéként sikerült is. Ezt hogy készítetted elő?

– Voltak ilyen akcióim korábban is. Szeptember másodikán, a tanévkezdés napján megjelentem az oktatási hivatalnál, és az ottani dolgozóktól is elkértem a mobiltelefonjukat, mert ha már az volt a parancs a kormány részéről, hogy a diákoktól be kell gyűjteni a telefonjaikat, akkor szerintem úgy igazságos, hogyha a dolgozóknak sem vonja el semmi a figyelmét a munkától.

– És odaadták a telefonjaikat?

– Nem, nem adták oda.

– Tehát nem jártál igazán sikerrel, de az újságokban megjelent a neved. Ez volt a szándéked elsősorban?

– Nem, nem ez mozgató. Széles körben fel akartam hívni a figyelmet arra, hogy itt tulajdonképpen a diákokat, a fiatalokat sérelem éri, a magántulajdonukban lévő eszközöket elveszik tőlük anélkül, hogy erről előzőleg bármiféle tájékoztatást vagy magyarázatot kaptak volna. Hogy ez megtörténhetett a diákok bevonása, megkérdezése nélkül.

– Mi szóltak a diákok, hogy ilyen módon melléjük álltál?

– Nagyon sokan írtak nekem, mindannyian megköszönték. Elképesztően sokan azt írták a kommentekben, hogy 2026-ban már lesz szavazati joguk, és azzal majd el tudják mondani a véleményüket. Ezt az akciót hamarosan egy másik is követte. A pénzszerzés Kötcsén.

– Az pontosan hogy történt?

– Kötcsén, a pikniken többen várták a miniszterelnököt, köztük mi is néhányan a DEL-től. Együtt megter-

veztük a játékpénzt, a kötcsi valutát, kinyomtattuk, kivágtuk. Mivel úgy gondoltuk, hogy a miniszterelnök, ha már ennyire kiárusította a hazát a magyar adófizetők pénzéből Putyinnak, Hszi Csin-Pingnek és még néhány más külföldi despotának, akkor milyen jó lenne, ha kapna tőlünk saját pénzt, hogy azzal kereskedjen, azzal ügyeskedjen. Ne a miénkkel.

– Ez a te ötleted volt?

– Az én ötletem volt, hogy pénzszerzés legyen, de az, hogy milyen pénz, abban már segítettek a társaim. Meg hát el is kísérték Kötcsére.

– Ott pontosan mi történt?

– Egész nap vártuk a miniszterelnököt. Egy-két fideszes politikust megkérdeztünk, hogy miért nem jött. Erre nem kaptunk egyenes választ, csak annyit, hogy késik. Hamarosan megjelent Gulyás Gergely meg Bóka János. Na, ő el is futott előlem.

– Nem is igazoltattak? Nem akarták látni a papírjaitokat?

– Ez volt az egészben meglepő. Kicsit rosszul is esett, hogy ennyire nem vettek észre. De aztán mindenki észrevett, amikor végre megjött a miniszterelnök, és le tudtam „locsolni” a Kötcsé valutával.

– Mit szólt hozzá?

– Összenéztünk, egy picit elbizonytalanodott, de gyorsan elfordult, és úgy csinált, mint aki nem foglalkozik azzal, ami történt. Valójában akkor csattant az ügy, amikor a sajtóban megjelent.

– Elég sikeresnek érezted az akciót?

– Én annak éreztem, nem véletlenül kezdett el velem foglalkoz-

ni a jobboldali sajtó. És akkor jött a Strasbourg-ötlet. Dobrev Klára, mint EP-küldött, magával vihetett egy vendéget. Engem vitt. Két okból mentem ki, az egyik, hogy a német szociáldemokrata párt ifjúsági tagozatának elnökével találkozunk és beszéljünk egy jót. A másik, hogy ha már ott vagyok, bezavarok egy kicsit Orbán Viktornak a pénzügyeket felelőlegesen. Ehhez azonban eléggé szemfülesnek kellett lennem, mert Orbán ügyesen bujkál az EP-ben, hogy ne nagyon lehessen vele találkozni. De amikor bement a sajtótájékoztatóra, én is bementem az újságírók közé. Ott nem igazoltatták az embert, nem kérdeztek semmit. Tehát magabiztosan bementem, és utána igazából három másodperccel később már a földön voltam.

– *Mi történt egészen pontosan?*

– Az volt a célom, és ezt meg is valósítottam, hogy a nyilvánosság előtt a miniszterelnököt szembesítsem azzal, hogy tulajdonképpen az egész országot eladta. Ezt hangosan és érthetően, magyar nyelven mondtam neki mindenki füle hallatára. Az már bónusz volt, hogy a sajtó rögzítette. Bár mi magunk is készültünk arra, hogy felvesszük és kipozzoljuk, de így nagyobbat csattant.

– *Ekkor tepertek a földre a biztonságiak?*

– Pontosán nem tudom felidézni, csak abból, amit később a videón láttam. Azt éreztem, hogy oldalról oda-

lépnek hozzám, valaki a földre visz és a földre nyom. A videón is látszik, hogy nyújtom a kezem, mert szerettem volna együttműködni velük, hiszen nekem a biztonsági őrkkel semmi bajom.

– *Aztán mit csináltak veled?*

– Kivezettek, és átadtak az EP embereinek. Elkérték az irataimat, felmutattam, alaposan megnézték, és öt perccel később már szabad ember voltam. Utólag aztán rám rontott a média, de ennek csak örülhettem. Ma már tömegközlekedni is kapucniban szoktam, hogy ne ismerjenek fel, mert az kellemetlen is tud lenni.

– *Bátornak gondolod magad?*

– Nem gondolom magam különösen bátornak. Csak azt látom, hogy az egész ország elképesztő krízisben van, szörnyű, hogy az embereknek milyen körülmények között kell élniük, és emiatt egy Orbán Viktor nevezetű politikus a felelős, aki nemhogy jobbá tenné az országot, hanem még inkább eladósítja, kizsákmányolja. Annak egy kicsit örülök, hogy ezzel tudtam őt szembesíteni.

– *Hogy mi lesz a következő akciód, azt még biztosan nem árulod el nekem, de készülsz valamire?*

– Hogyne. Készülök.

– *Anyukád nem félt?*

– Inkább támogat, és nagyon büszke rám, hogy én ezt csinálom.